

Dosarul nr. 3ra-286/22
2-19152118-01-3ra-04042022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (jud.: A. Avasiloaie)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: A. Bostan, Gr. Dașchevici, V. Negru)

Î N C H E I E R E

08 iunie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătoriai

Tamara Chișca-Doneva
Iurie Bejenaru
Aliona Miron

examinând admisibilitatea recursului depus de Ghenadie Iurco, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Ghenadie Iurco împotriva Guvernului Republicii Moldova, persoane terțe Cancelaria de Stat a Republicii Moldova, Cristina Tîșcul cu privire la anularea dispoziției nr.150-d din 21 august 2019, anularea dispoziției nr.103-d din 26 iulie 2019, în partea ce ține de preavizarea lui Ghenadie Iurco, încasarea compensației în locul restabilirii la locul de muncă, încasarea despăgubirii pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă, încasarea prejudiciului moral în sumă de 25 000 lei, încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 14 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul depus de avocatul Nicolae Frumosu în interesele lui Ghenadie Iurco, și s-a menținut hotărârea din 23 octombrie 2020 a Judecătoriai Chișinău, sediul Râșcani,

c o n s t a t ă :

La 19 septembrie 2019, Iurco Ghenadie, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu, a depus acțiune în contencios administrativ împotriva Guvernului Republicii Moldova, persoane terțe Cancelaria de Stat a Republicii Moldova și Cristina Tîșcul cu privire la anularea dispoziției nr.150-d din 21 august 2019, anularea dispoziției nr.103-d din 26 iulie 2019, în partea ce ține de preavizarea lui Iurco Ghenadie, reîncadrarea în muncă, în funcția deținută de șef al Oficiului teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat, încasarea salariului mediu lunar pentru toată perioada absenței forțate de la lucru, încasarea prejudiciului moral în sumă de 25 000 lei și încasarea cheltuielilor de judecată (f.d.4-13, vol.I).

La 18 februarie 2020, Iurco Ghenadie, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu, a depus cerere de concretizare a acțiunii prin care, a solicitat anularea integrală a Dispoziției Guvernului nr.150-d din 21 august 2019, anularea Dispoziției Guvernului nr.103-d din 26 iulie 2019, în partea ce ține de preavizarea lui Ghenadie Iurco, încasarea de la pârât în beneficiul reclamantului a unei compensații în locul restabilirii la locul de

muncă, în mărime de 7 salarii medii lunare ale reclamantului, încasarea de la pârât în beneficiul reclamantului a despăgubirii pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă, într-o mărime egală cu salariul mediu al reclamantului pentru această perioadă, încasarea de la pârât în beneficiul reclamantului a prejudiciul moral în sumă de 25 000 lei și recuperarea cheltuielilor de judecată (f.d.84-85, vol.I).

În motivarea acțiunii a indicat că, prin Hotărârea Guvernului nr.236 din 02 martie 2016 a fost angajat la Oficiul teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat, în calitate de șef al Oficiului teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat, în temeiul art.6 alin.(3) din Legea cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică și pct.5 din Hotărârea Guvernului nr.845 din 18 decembrie 2009 cu privire la oficiile teritoriale ale Cancelariei de Stat.

Menționează că, la momentul angajării, a deținut o funcție de demnitate publică.

Comunică că, prin Hotărârea Guvernului nr.667 din 23 august 2017, în vigoare la 25 august 2017, și Legea nr.153 din 14 iulie 2017, în vigoare la 18 decembrie 2017, au fost operate mai multe modificări la Anexa nr.1 la Hotărârea Guvernului nr.845 din 18 decembrie 2009 cu privire la Oficiile teritoriale ale Cancelariei de Stat, Anexa din Legea nr.199/2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică și Legea nr.158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, prin care a fost schimbat statutul funcției de șef și șef adjunct al Oficiului teritorial al Cancelariei de Stat din funcție de demnitate publică în funcție publică, respectiv, din data ultimei modificări intrate în vigoare (18 decembrie 2017), funcția de șef al Oficiului teritorial al Cancelariei de Stat a devenit o funcție publică de conducere.

Explică că, drept consecință a acestui fapt, a fost emisă Hotărârea Guvernului nr.1044 din 06 decembrie 2017, prin care s-a dispus eliberarea lui Ghenadie Iurco din funcția de șef al Oficiului teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat. Totodată, a fost emisă și Hotărârea Guvernului nr.1049 din 06 decembrie 2017, în temeiul art.28 alin.(1) lit.a) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, prin care s-a dispus numirea lui Ghenadie Iurco în funcția de șef al Oficiului teritorial al Cancelariei de Stat.

Precizează că, reclamantul a fost numit deja într-o funcție publică de conducere.

Notează reclamantul că, ulterior, prin Legea nr.63 din 5 iulie 2019 pentru modificarea unor acte legislative, în vigoare la 12 iulie 2019, au fost operate modificări la anumite legi, care au avut ca finalitate, schimbarea statutului funcției de șef și șef adjunct al Oficiului teritorial al Cancelariei de Stat, din funcție publică de conducere în funcție de demnitate publică, după cum urmează: se abrogă art.9 alin.(1) lit.c¹) din Legea nr.158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public; se completează Anexa la Legea nr.199/2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică, cu următorul text: „Șef, șef adjunct al oficiului teritorial al Cancelariei de Stat, reprezentant al Guvernului în teritoriu”; se exclude textul „Șef/șef adjunct al oficiului teritorial al Cancelariei de Stat” de la pct.2 poziția B01 din Anexa la Legea nr.155/2011 pentru aprobarea Clasificatorului unic al funcțiilor publice.

Totodată, indică că, prin Hotărârea Guvernului nr.347 din 18 iulie 2019 cu privire la modificarea unor hotărâri ale Guvernului, în vigoare la 19 iulie 2019, s-au operat modificări la Regulamentul cu privire la organizarea și funcționarea oficiilor teritoriale ale Cancelariei de Stat, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.845/2009, după cum urmează: la punctul 5, primul alineat se completează cu cuvintele „și deține funcție de demnitate publică”; punctul 18 se abrogă.

Susține reclamantul că, de la data ultimelor modificări intrate în vigoare (19 iulie 2019), funcția de șef al Oficiului teritorial al Cancelariei de Stat a redevenit o funcție de demnitate publică.

Invocă că, prin Dispoziția Guvernului nr.103-d din 26 iulie 2019, publicată în Monitorul Oficial la 27 iulie 2019, s-a dispus: în conformitate cu art.63 alin.(1) lit.c) și alin.(2) din Legea nr.158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, se preavizează persoanele care dețin funcțiile publice de conducere de șef și de șef adjunct în cadrul Oficiilor teritoriale ale Cancelariei de Stat, conform anexei nr.2; preavizul se acordă cu o durată de 30 de zile calendaristice, termen care curge de la data aducerii la cunoștința funcționarului public a prezentei dispoziții contra semnătură.

Precizează că, printre persoanele menționate în Anexa nr.2 la Dispoziția nr.103-d din 26 iulie 2019, se regăsește și Ghenadie Iurco.

Menționează că, la 23 august 2019, a fost publicată în Monitorul Oficial Dispoziția Guvernului nr.150-d din 21 august 2019 cu privire la încetarea raporturilor de serviciu ale lui Ghenadie Iurco, prin care, în temeiul art.7 lit.i) din Legea cu privire la Guvern și art.63 alin.(1) lit.c) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, s-a dispus: se încetează raporturile de serviciu ale domnului Ghenadie Iurco în funcția de șef al Oficiului teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat din data de 28 august 2019; în cazul în care până la 28 august 2019 intervine suspendarea raporturilor de serviciu ale titularului funcției în legătură cu boala sau trauma, raporturile de serviciu vor înceta la data expirării termenului de preaviz, fără emiterea în acest sens a altei dispoziții de Guvern.

Reclamantul nu este de acord cu Dispoziția Guvernului nr.150-d din 21 august 2019, o consideră ilegală și neîntemeiată din următoarele motive.

Consideră că, în speță sunt inaplicabile prevederile Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public.

Reiterează că, funcția de șef al Oficiului teritorial al Cancelariei de Stat, funcție pe care reclamantul a deținut-o și din care a fost eliberat în temeiul actului administrativ contestat, a devenit funcție de demnitate publică (ultima modificare intrată în vigoare la 19 iulie 2019). Prin urmare, accesarea, exercitarea, precum și încetarea funcției respective sunt reglementate de Legea nr.199 din 16/07.2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică.

În acest sens, reclamantul face referire la următoarele prevederi legale, în vigoare la momentul emiterii Dispoziției Guvernului nr.150-d din 21 august 2019: - ultimul rând din Anexa la Legea cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică „Funcțiile de demnitate publică - Șef, șef adjunct al oficiului teritorial al Cancelariei de Stat, reprezentant al Guvernului în teritoriu.”; pct.5 din Anexa nr.1 la Hotărârea Guvernului nr.845 din 18 decembrie 2009 cu privire la oficiile teritoriale ale Cancelariei de Stat „Conducerea generală a Oficiului este asigurată de șeful Oficiului, care este reprezentantul Guvernului în teritoriu și deține funcție de demnitate publică.”; tabelul 1, Anexa nr.3 din Legea privind sistemul unitar de salarizare în sectorul public „Funcțiile de demnitate publică din oficiile teritoriale: Șef oficiu teritorial; Șef adjunct oficiu teritorial.”.

Reține că, contrar normelor legale, drept temei legal al eliberării din funcția de șef al Oficiului teritorial al Cancelariei de Stat, a fost invocat art.63 alin.(1) lit.c) din Legea nr.158-XVI din 4 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, lege care nu reglementează funcția deținută de reclamant. Prin urmare,

Dispoziția Guvernului nr.150-d din 21 august 2019 este ilegală în fond, fiind adoptată în temeiul unei legi inaplicabile raporturilor de serviciu ale reclamantului.

În opinia reclamantului, legea care urma a fi aplicabilă la eliberarea sa din funcție este Legea cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică, legea care din 19 iulie 2019 a devenit aplicabilă raporturilor de serviciu exercitate în cadrul funcției de șef al Oficiului teritorial al Cancelariei de Stat.

Subliniază faptul că, o abordare contrară ar conduce la ultraactivitatea prevederilor legale abrogate/modificate prin actele normative care au condus la modificarea statutului funcției de șef al Oficiului teritorial al Cancelariei de Stat.

Cu referire la art.73 alin.(3) și (5) din Legea cu privire la actele normative, precizează reclamantul că, atât Legea nr.63 din 5 iulie 2019 pentru modificarea unor acte legislative, cât și Hotărârea Guvernului nr.347 din 18 iulie 2019 cu privire la modificarea unor hotărâri ale Guvernului, acte normative prin care a fost modificat statutul funcției reclamantului, nu prevăd dispoziții derogatorii de la principiul aplicării imediate a legii noi, respectiv, aplicarea în speța dată a prevederilor legale ce reglementează funcția publică, din moment ce funcția reclamantului din data de 19 august 2019 este una de demnitate publică, contravine flagrant legii.

Menționează, de asemenea, că chiar dacă ar admite în mod ipotetic că relațiilor de serviciu ale reclamantului, la data emiterii actului contestat, urmează a fi aplicate prevederile Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, atunci și în acest caz, Dispoziția Guvernului nr.150-d din 21 august 2019, este ilegală.

Indică că, din conținutul acesteia, se observă că temeiul legal de eliberare a reclamantului din funcție este art.63 alin.(1) lit.c) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, care fiind interpretat, se înțelege că temeiul respectiv de eliberare intervine în 2 situații distincte: autoritatea publică reduce statul de personal; autoritatea publică lichidează funcția publică.

Coroborând textul dispoziției contestate cu prevederile Legii nr.63 din 5 iulie 2019 pentru modificarea unor acte legislative, în special art.XII din această lege, conchide că eliberarea reclamantului din funcție, intervine anume ca urmare a lichidării funcției publice.

Susține reclamantul că, pentru a putea fi aplicate prevederile art.63 alin.(1) lit.c) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, și anume eliberarea ca urmare a lichidării funcției publice, legiuitorul a prescris, în mod imperativ, întrunirea a 2 condiții cumulative: 1) lichidarea funcției publice; 2) intrarea în vigoare a statului de personal în care nu se mai regăsește funcția ocupată de funcționarul public. Cu alte cuvinte, pentru a putea elibera funcționarul public din funcție, în mod legal, nu este suficient ca funcția respectivă să se lichideze, ci în mod obligatoriu, în noul stat de personal, nu trebuie să se mai regăsească funcția respectivă.

Reclamantul face trimitere la pct.17 din Hotărârea Guvernului nr.845 din 18 decembrie 2009 cu privire la oficiile teritoriale ale Cancelariei de Stat, și menționează că, analizând Anexele din hotărârea menționată, se observă că în conținutul acestora nu au intervenit modificări, nici înainte de preavizarea și eliberarea reclamantului din funcție, nici după aceasta, astfel, funcția de șef al Oficiului teritorial Chișinău, se regăsește, până la momentul de față, în statul de personal al oficiilor teritoriale ale Cancelariei de Stat.

În viziunea reclamantului, este cert faptul că temeiul de eliberare din funcție al reclamantului (art.63 alin.(1) lit.c) din Legea cu privire la funcția publică și statutul

funcționarului public) nu poate interveni în speță, or, funcția pe care a deținut-o Ghenadie Iurco, se regăsește în continuare în statul de personal al autorității publice în care a activat.

Comunică că, o dovadă suplimentară, care confirmă necesitatea obligatorie de modificare a statului de personal al autorității publice în vederea eliberării funcționarilor publici ca urmare a lichidării funcției, se regăsește în Raportul comisiei juridice numiri și imunități, la proiectul de Legea nr.63 din 5 iulie 2019 pentru modificarea unor acte legislative (lege prin care a fost modificat statutul funcției reclamantului).

Reține că, la Sinteza amendamentelor, propunerilor și obiecțiilor la proiectul de lege respectiv, este indicată motivarea necesității acordării unui termen mai mare de punere în aplicare a prezentei legi, reieșind din următoarele considerente: „Perioada de 2 luni, propusă la art.IX din proiect pentru a asigura ocuparea funcțiilor al căror statut se modifică, nu este suficientă, având în vedere următoarele: dacă schimbarea statutului funcțiilor va fi calificată ca lichidare a funcției publice, pentru preavizarea persoanelor care ocupă la momentul actual aceste funcții este necesară modificarea regulamentelor de activitate ale Cancelariei de Stat și ale ministerelor, prin amendarea structurii și a organigramei, dar și a efectivului-limită, la necesitate. Ulterior, în temeiul noii structuri/organigrame, se va modifica statul de personal, cu prezentarea acestuia spre înregistrare la Cancelaria de Stat. După aceasta, persoanele respective vor fi preavizate cu acordarea termenului de 30 de zile conform procedurii reglementate de art.63 din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public.”

Precizează că, acest amendament a fost propus de către Guvernul Republicii Moldova și acceptat de Parlament în a doua lectură, în consecință, din cele enunțate se observă care este, în accepțiunea legiuitorului și a Guvernului, procedura de lichidare a funcției și de eliberare a funcționarilor publici, inclusiv ordinea acesteia, procedură care implică, în mod obligatoriu, modificarea statului de personal al autorității publice, înainte de preavizarea funcționarilor publici în vederea eliberării din funcție, procedură ce nu a fost respectată în speță.

Invocă că, funcția de șef al Oficiului teritorial al Cancelariei de Stat, nu a fost lichidată, dar i-a fost schimbat statutul, din funcție publică în funcție de demnitate publică, iar schimbarea statutului funcție nu este temei de eliberare a funcționarului public din funcție.

Notează că, noțiunea de lichidare a funcție publice, avută în vedere de legiuitor, presupune anume lichidarea/dispariția în totalitate a acestei funcții și nu modificarea statutului funcției. Această concluzie se trage și din interpretarea art.63 alin.(5) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, care stabilește interdicția, în cazul reducerii efectivului de personal sau lichidării de funcții, ca autoritatea publică să înființeze posturi similare celor lichidate timp de un an de la data schimbărilor efectuate.

Explică că, această normă legală conduce la concluzia că, în cazul lichidării funcției publice, autoritatea publică, în cazul dat, Cancelaria de Stat, nu poate să înființeze posturi similare timp de un an de la lichidare. Ceea ce presupune, în mod indubitabil că, asemenea posturi, nu mai există la momentul eliberării din funcție a funcționarului public pe motiv de lichidare a funcției publice, însă, contrar celor expuse, în statul de personal al Cancelariei de Stat a Republicii Moldova, se regăsește funcția de șef al Oficiului teritorial Chișinău.

Menționează că, un alt aspect care confirmă faptul că, funcția reclamantului în esență nu a fost lichidată, rezultă din prevederile Legii nr.63 din 5 iulie 2019 pentru modificarea unor acte legislative (art.XII alin.(3) lit.e)) și hotărârii Guvernului nr.347 din 18 iulie 2019 cu privire la modificarea unor hotărâri ale Guvernului (pct.3 sbpct.3) care impun întreprinderea măsurilor necesare în vederea numirii a noilor persoane în funcțiile de șef al Oficiilor teritoriale ale Cancelariei de Stat, fapt ce denotă existența în continuare a acestor funcții.

Invocă, de asemenea că, eliberarea reclamantului din funcție s-a efectuat printr-un act administrativ necorespunzător, or, potrivit pct.5 din Anexa nr.1 la Hotărârea Guvernului nr.845 din 18 decembrie 2009 cu privire la oficiile teritoriale ale Cancelariei de Stat, „Șeful Oficiului este numit în și eliberat din funcție prin hotărâre de Guvern”, cu toate acestea, în speță, reclamantul a fost eliberat din funcție nu prin Hotărâre de Guvern, dar prin Dispoziție a Guvernului.

Cu referire la art.36 alin.(1), art.37 alin.(2), art.39 din Legea cu privire la Guvern, susține că, reclamantul nu doar a fost eliberat din funcție printr-un act administrativ necorespunzător, dar a fost eliberat și prin încălcarea de competență, or, decizia de eliberare din funcție a lui Ghenadie Iurco urma să fie luată de Guvern, prin votul majorității membrilor și nu printr-o dispoziție unipersonală a Prim-ministrului.

Consideră reclamantul că, la etapa procedurii administrative, au fost admise încălcări la emiterea actului administrativ contestat, prin nerespectarea art.94 alin.(1) și art.95 alin.(2) Cod administrativ.

La fel, reclamantul susține că, ținând cont și de faptul că, acesta este un act administrativ defavorabil, acesta nu conține motivarea în fapt și descrierea procedurii administrative care a stat la baza emiterii lui, circumstanțe care conduc în mod obligatoriu la ilegalitatea Dispoziției nr.150-d din 21 august 2019, conform prevederilor art.118 alin.(2), (3) Cod administrativ.

În sensul dat, menționează că, la 19 iulie 2019, funcția reclamantului era una de demnitate publică, fiindu-i aplicabile prevederile Legii nr.199 din 16/07.2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică, cu toate acestea, temeiul legal de emitere a Dispoziției nr.103-d din 26 iulie 2019, este art.63 alin.(1) lit.c) și alin.(2) din Lege nr.158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, prevederi inaplicabile relațiilor de serviciu ale reclamantului.

Astfel, consideră că, preavizarea lui Ghenadie Iurco în calitate de persoană care deține o funcție publică, a fost dispusă neîntemeiat, acesta, deținând din data de 19 iulie 2019, o funcție de demnitate publică.

Mai comunică că, în situația ipotetică, în care ar admite aplicarea Legii nr.158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, raporturilor de serviciu ale reclamantului, și în acest caz, Dispoziția nr.103-d din 26 iulie 2019, este una ilegală.

Este de părerea că, art.63 alin.(1) lit.c) și alin.(2) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public putea fi aplicabil în speță, doar în cazul în care funcția reclamantului, la momentul emiterii Dispoziției nr.103-d din 26 iulie 2019, nu se regăsea în statul de personal al Cancelariei de Stat a Republicii Moldova, respectiv, conchide că, Dispoziția nr.103-d din 26 iulie 2019 a fost emisă cu încălcarea prevederilor legale enunțate mai sus, ceea ce conduce la ilegalitatea acesteia.

În partea pretenției cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat, reclamantul face referire la art.201 alin.(1) Cod administrativ, art.90, art.329 alin.(1),

art.330 alin.(1) lit.b) Codul muncii, astfel, menționează că, cuantumul salariului mediu lunar al reclamantului va fi probat prin Certificatul privind salariul mediu lunar, pe care îl solicită de a fi reclamat de la pârât.

Referitor la repararea prejudiciului moral, precizează că, eliberarea reclamantului din funcția deținută, precum și modalitatea în care aceasta a fost operată, i-au cauzat daune morale considerabile, respectiv, reclamantul a trebuit să suporte, toate consecințele nefaste sociale, financiare și psihologice de pierdere a locului de muncă și ținând cont de toate aceste circumstanțe, consideră că, prin această eliberare ilegală i-a fost adus un prejudiciu moral considerabil, estimat la suma de 25000 lei, pe care solicită de a fi perceput de la pârât.

Prin încheierea din 16 ianuarie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, s-a dispus atragerea în proces în calitate de persoană terță a Cristinei Țișcul (f.d.77, vol.I).

Prin hotărârea din 23 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, a fost respinsă acțiunea înaintată de Iurco Ghenadie împotriva Guvernului Republicii Moldova, terți Cancelariei de Stat a Republicii Moldova și Cristina Țișcul cu privire la anularea dispoziției nr.150-d din 21.08.2019, anularea dispoziției nr.103-d din 26.07.2019, în partea ce ține de preavizarea lui Iurco Ghenadie, încasarea compensației în locul restabilirii la locul de muncă, încasarea despăgubirii pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă, încasarea prejudiciului moral în sumă de 25000 lei, încasarea cheltuielilor de judecată, (f.d.166, 175-182, vol.I).

La 11 noiembrie 2020, în interiorul termenului prevăzut la art.232 din Codul administrativ, Ghenadie Iurco, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu, a depus cerere de apel nemotivată, iar la 14 decembrie 2020, prin intermediul poștei electronice, a fost prezentată motivarea apelului, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii primei instanțe și pronunțarea unei noi decizii prin care să fie admisă cererea de chemare în judecată (f.d.172-173, 190-206, vol.I).

Prin decizia din 14 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul depus de avocatul Nicolae Frumosu în interesele lui Ghenadie Iurco, a fost menținută hotărârea din 23 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani (f.d.137, 138-158, vol.II).

Fiind investită cu judecarea cauzei, instanța de apel a apreciat ca fiind justă hotărârea primei instanțe, care a fost adoptată cu aprecierea corectă a probelor administrate și aplicarea justă a normelor de drept material.

Completul de judecată al instanței de apel a reținut că, instanța de fond întemeiat a reținut că, în prezenta speță nu se impune condiția de respectare a remediului extrajudiciar cu privire la contestarea actului administrativ individual defavorabil prin depunerea unei cereri prealabile la autoritatea publică emitentă, iar conform art.209 alin.(2) Cod administrativ, dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

În această ordine de idei, instanța ierarhic inferioară a concluzionat că, acțiunea a fost depusă în termenul de contestare.

Instanțele ierarhic inferioare au constatat că, angajatorul întemeiat a aplicat în privința relațiilor de serviciu cu reclamantul/apelantul Ghenadie Iurco prevederile Legii nr.158-XVI/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public.

Cu referire la prevederile art.63 alin.(1) lit.c), alin.(2) din Legea nr.158 din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și funcționarul public, instanța de apel a concluzionat că, Dispoziția nr.103-d din 26 iulie 2019 în partea ce ține de preavizarea lui Ghenadie Iurco a fost emisă conform Legii incidente cazului și corespunde formalităților procedurale de emitere a actului administrativ prevăzut de lege.

Totodată, instanța de apel a apreciat critic argumentele apelantului/reclamant, precum că, temeiul de eliberare din funcție, art.63 alin.(1) lit.c) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nu poate interveni în speță, ori funcția de șef adjunct al Oficiului teritorial Chișinău, se regăsește, până la momentul de față, în statul de personal al oficiilor teritoriale ale Cancelariei de Stat.

În acest sens, instanța ierarhic inferioară a constatat că, actul normativ Legea nr.63/2019 pentru modificarea unor acte legislative, art.XII alin.(3) lit.c) și e) a dispus lichidarea funcțiilor publice de șef și șef adjunct al oficiului teritorial al Cancelariei de Stat, concomitent obligând autoritatea executivă, Guvernul, să asigure îndeplinirea procedurilor pentru eliberarea din funcție a persoanelor respective, în sensul întreruperii raporturilor de serviciu cu persoanele care dețineau funcții publice de conducere lichidate, în conformitate cu prevederile art.63 alin.(1) lit.c) din Legea nr.158/2008.

Totodată, Completul de judecată al instanței de apel a reținut că, prin art.V din Legea nr.63/2019 a fost modificată Anexa la Legea nr.199/2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcție de demnitate publică, prin completarea la final cu o poziție nouă, „Șef, șef adjunct al oficiului teritorial al Cancelariei de Stat, reprezentant al Guvernului în teritoriu”. Iar, prin art.VI din Legea nr.63/2019 a fost modificată Anexa la Legea nr.155/2011 pentru aprobarea Clasificatorului unic al funcțiilor publice, prin excluderea la punctul 2 a textului „Șef/șef adjunct al oficiului teritorial al Cancelariei de Stat”.

Urmare a modificărilor legislative menționate supra, a fost lichidată funcția publică de conducere de șef adjunct al oficiului teritorial al Cancelariei de Stat și formată o nouă funcție de demnitate publică de șef adjunct al oficiului teritorial al Cancelariei de Stat, iar statul de personal a fost modificat. În noul Stat de personal al oficiilor teritoriale ale Cancelariei de Stat, aprobat la 23 iulie 2019, nu se regăsește „funcția publică de conducere de șef adjunct al oficiului teritorial”, ci „funcția de demnitate publică de șef adjunct al oficiului teritorial”, care reprezintă o altă funcție.

Conform dispozițiilor art.4 pct.2) lit. h), i), j) din Legea privind administrația publică centrală de specialitate nr.98 din 04 mai 2012, administrația publică centrală de specialitate își desfășoară activitatea respectând următoarele principii, h) raționalizare și promptitudine a procedurilor și activităților administrative; i) deservire eficientă a cetățenilor; j) asigurare a accesului la informație, a publicării datelor guvernamentale cu caracter public și a transparenței în procesul decizional.

Corespunzător, instanța ierarhic inferioară a conchis că, actele administrative contestate cuprind în mod clar și transparent, motivarea legală și faptică, care a determinat adoptarea acestora, și anume „în scopul executării art.XII alin.(3) lit.c) și e) din Legea nr.63/2019 pentru modificarea unor acte legislative”.

În continuare, în partea criticilor aduse de apelant privind faptul că, actul administrativ de eliberare din funcție a acestuia este unul necorespunzător, deoarece decizia de eliberare din funcție a lui Ghenadie Iurco urma să fie luată de Guvern, prin votul majorității membrilor și nu printr-o dispoziție unipersonală a Prim-ministrului, astfel fiind viciată procedura de eliberare din funcție, instanța de apel a reținut că, potrivit art.37 alin.(2) din Legea cu privire la Guvern, hotărârile de Guvern se adoptă în

cadrul ședinței Guvernului cu votul majorității membrilor Guvernului, aceste acte fiind emanația unui organ colegial. Pe de altă parte, art.39 din același act normativ, indică faptul că dispozițiile sunt emise de către Prim-ministru, respectiv fiind acte ale unui organ unipersonal.

Conform pct.5 din Regulamentul cu privire la organizarea și funcționarea oficiilor teritoriale ale Cancelariei de Stat, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.845 din 18 decembrie 2009, șeful Oficiului este numit în funcție și eliberat din funcție prin hotărâre de Guvern.

Conform art.7 lit.i) din Legea nr.136 din 07 iulie 2017 cu privire la Guvern, în vederea realizării funcțiilor și atribuțiilor sale, Guvernul numește în funcție, modifică raporturile de serviciu, suspendă și eliberează din funcție secretarul general al Guvernului, secretarii generali adjuncți ai Guvernului, secretarii generali de stat, secretarii de stat, reprezentantul Guvernului în Parlament și la Curtea Constituțională reprezentantul Guvernului în teritoriu și adjunctul acestuia, conducătorii și adjuncții conducătorului autorităților administrative centrale subordonate Guvernului.

Potrivit, pct.153 din Regulamentul Guvernului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.610 din 03 iulie 2018, dispozițiile Guvernului sunt acte cu caracter organizatoric și de dispoziție, care se adoptă în cadrul ședințelor Guvernului și se emit de către Prim-ministru. Dacă legea nu prevede altfel, dispozițiile Guvernului se adoptă cu privire la numirea și revocarea din funcție și alte subiecte privind personalul din ministere, alte autorități administrative centrale care țin de competența Guvernului.

Completul de judecată al instanței de apel a mai reținut că, în cadrul ședinței Guvernului a fost abordată chestiunea cu privire la cadre, inclusiv și subiectul privind încetarea raporturilor de serviciu cu Ghenadie Iurco, astfel, se atestă că, actul administrativ individual contestat a fost adoptat colegial, la ședința Guvernului și supus votului, fiind respectată procedura de emitere prevăzută de Lege.

În această ordine de idei instanța ierarhic inferioară a concluzionat că, actul administrativ contestat corespunde prevederilor legale în vigoare care-i reglementează legalitatea, iar pretențiile acțiunii își pierd suportul de fapt și de drept, acestea urmând a fi respinse.

Urmare a constatărilor detaliate supra vis-a-vis de circumstanțele factice ale cazului dedus judecării în ordine de apel, Completul judiciar al instanței de apel a concluzionat că, argumentele expuse de către apelant sunt lipsite de substanță obiectivă, iar instanța de fond, reieșind din cumulumul probelor administrate, a soluționat cauza sub toate aspectele de fapt și de drept, în consecință hotărârea emisă fiind legală și întemeiată, în corespundere cu normele legale.

La 21 decembrie 2021, prin intermediul Direcției de evidență și documentare procesuală a Curții de Apel Chișinău, Ghenadie Iurco, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu, a depus recurs nemotivat, prin care a solicitat casarea deciziei din 14 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău cu emiterea unei noi decizii prin care să fie admisă acțiunea (f.d.162-163, vol.II).

La 04 aprilie 2022, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa Guvernului Republicii Moldova, persoanelor terțe Cancelaria de Stat a Republicii Moldova, Cristina Tișcul copia recursului depus de Ghenadie Iurco, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu, cu înștiințarea despre necesitatea prezentării referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele cauzei (f.d.172, vol.II).

Examinând admisibilitatea recursului depus de Ghenadie Iurco, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată inadmisibilitatea acestuia, din următoarele motive.

În conformitate cu art.246 alin.(1) și (2) lit.e) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere. Recursul se declară inadmisibil în special când motivarea recursului nu a fost depusă sau a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art.245 alin.(2).

Conform art.245 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Totodată, regulile generale ce țin de calcularea termenelor în materie de contencios administrativ sunt reglementate prin prisma art.195 din Codul administrativ potrivit cărora procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art.169–171.

În conformitate cu art.110 din Codul de procedură civilă, termen de procedură este intervalul, stabilit de lege sau de judecată (judecător), în interiorul căruia instanța (judecătorul), participanții la proces și alte persoane legate de activitatea instanței trebuie să îndeplinească anumite acte de procedură ori să încheie un ansamblu de acte.

Conform art.111 alin.(1)-(4) din Codul de procedură civilă, actele de procedură se efectuează în termenul prevăzut de lege. În cazul în care nu este stabilit prin lege, termenul de procedură se fixează de către instanța judecătorească. Termenul de procedură se instituie prin indicarea unei date calendaristice, datei comunicării actului de procedură, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și cert că se va produce. În ultimul caz, actul de procedură poate fi efectuat în decursul întregii perioade. Dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, inclusiv de comunicarea actului de procedură, atunci ziua survenirii evenimentului sau a momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului. Dacă începutul curgerii termenului se determină prin începutul unei zile, această zi se include în termen.

Articolul 112 Cod de procedură civilă reglementează că, termenul stabilit în săptămâni, luni sau o perioadă care cuprinde mai multe luni (ani, semestre, trimestre) expiră, în cazul prevăzut la art.111 alin.(3), în acea zi a ultimei săptămâni sau ultimei luni care, prin denumirea sau numărul ei, corespunde zilei în care a survenit evenimentul sau momentul în timp respectiv, iar în cazul prevăzut la art.111 alin.(4), acesta expiră în acea zi a ultimei săptămâni sau ultimei luni care precedă ziua în care, prin denumirea sau numărul ei, corespunde zilei în care a început să curgă termenul.

Dacă ultima zi a termenului este nelucrătoare, acesta expiră în următoarea zi lucrătoare.

Potrivit art.113 din Codul de procedură civilă, dreptul de a efectua actul de procedură încetează odată cu expirarea termenului prevăzut de lege ori stabilit de

instanța de judecată. Nerespectarea termenului atrage după sine decăderea din dreptul de a efectua actul de procedură, dacă legea nu prevede altfel.

Pornind de la prevederile legale menționate supra, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ menționează că, termenele procedurale stabilesc regimul optim pentru realizarea justiției, fiind o modalitate de ordonare a realizării acțiunilor procedurale și fortificarea securității raporturilor juridice. Exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, prestabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, căror li se subsumează și instituirea unor termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă.

Potrivit art.223 din Codul administrativ, hotărârile și alte acte de dispoziție prin care se stabilesc termene, precum și numirea ședințelor și citațiile se notifică participanților la proces conform art.96–114.

În conformitate cu art.96 alin. (1) din Codul administrativ, notificările și comunicările către participanții la procedura administrativă se realizează în orice formă de comunicare adecvată, rapidă și eficientă din punctul de vedere al costurilor. Comunicarea prin mijloace electronice are prioritate dacă este adecvată obiectului comunicării și acceptată de participantul la procedură.

Din dispozițiile art.97 alin.(1) și (3) din Codul administrativ, rezultă că, notificarea este comunicarea, dispusă de autoritatea publică, a unui înscris în forma stabilită de prezentul cod. Autoritatea publică poate alege între următoarele forme de notificare: a) notificare prin act de recunoaștere a recepționării; b) notificare prin poștă cu act de notificare; c) notificare prin poștă cu scrisoare recomandată.

Iar, reieșind din prevederile art.109 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, un înscris poate fi notificat prin poștă cu scrisoare recomandată cu aviz de recepție. Pentru probarea notificării este suficient avizul de recepție.

Din actele cauzei cert rezultă că, la 14 decembrie 2021 Curtea de Apel Chișinău a pronunțat, în ședință publică, dispozitivul deciziei contestate (f.d.137, vol.II).

Materialele cauzei atestă că, la 16 decembrie 2021, prin intermediul poștei electronice, Curtea de Apel Chișinău a notificat recurentului Ghenadie Iurco, prin intermediul avocatului Nicolae Frumosu, copia dispozitivului deciziei din 14 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău (f.d.161, vol.II).

La 21 decembrie 2021, prin intermediul Direcției de evidență și documentare procesuală a Curții de Apel Chișinău, Ghenadie Iurco, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu, a depus recurs nemotivat, prin care a solicitat casarea deciziei din 14 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău cu emiterea unei noi decizii prin care să fie admisă acțiunea (f.d.162-163, vol.II).

Totodată, actele cauzei atestă faptul că, la 11 februarie 2022 Curtea de Apel Chișinău a notificat recurentului Ghenadie Iurco, prin intermediul avocatului Nicolae Frumosu, decizia motivată a instanței de apel, fapt ce se confirmă prin avizul de recepție anexat la materialele cauzei (f.d.168, vol.II).

Distinct se reține că, decizia motivată din 14 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost publicată pe Portalul Național al Instanțelor: www.instante.justice.md.

Cele menționate supra denotă faptul că, termenul de 30 de zile prevăzut la art.245 alin.(2) din Codul administrativ, pentru prezentarea motivării recursului, a început să curgă începând cu 12 februarie 2022, ziua imediat următoare de la data notificării

recurentului, prin intermediul avocatului Nicolae Frumosu, a deciziei integrale a Curții de Apel Chișinău.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție remarcă că, prin Hotărârea Parlamentului nr.41/2022 din 24 februarie 2022, a fost declarată stare de urgență pe întreg teritoriul țării, pe o perioadă de 60 de zile, începând cu 24 februarie 2022.

Totodată, prin dispoziția nr.5 din 02 martie 2022 a Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova, s-a dispus suspendarea de drept a examinării de către instanțele de judecată a cauzelor civile, acțiunilor în contenciosul administrativ, procedurilor de executare a hotărârilor judecătorești și a tranzacțiilor de împăcare, în conformitate cu prevederile capitolului VI din cartea a treia a Codului administrativ, proceselor penale, cauzelor contravenționale și procedurilor de executare silită.

Instanța de recurs reține că, potrivit pct.5 din Dispoziția nr.5 din 02 martie 2022 a Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova, prin derogare de la Capitolul VI al Legii Nr.212 din 24 iunie 2004 privind regimul stării de urgență, de asediu și de război, pe perioada stării de urgență s-au stabilit următoarele măsuri specifice în domeniul justiției: 5.2 Acțiunile în contenciosul administrativ, 5.2.2 Termenele de exercitare a căilor de atac în procedurile de contencios administrativ care se suspendă de drept, aflate în curs la data intrării în vigoare a prezentei dispoziții, se întrerup, urmând a curge noi termene, de aceeași durată, de la data încetării stării de urgență. În cauzele care se suspendă de drept, în care au fost exercitate căi de atac până la data emiterii prezentei dispoziții, dosarele se înaintează instanței competente după încetarea stării de urgență.

Ulterior, prin Dispoziția nr.13 din 31 martie 2022 a Comisei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova au fost excluse măsurile specifice în domeniul justiției și s-a abrogat punctul 5 din dispoziția nr.5 din 02 martie 2022, cu modificările ulterioare, a Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova, începând cu 04 aprilie 2022.

Iar potrivit pct.2.1 al Dispoziției nominalizate, termenele de exercitare a căilor de atac în cauzele civile, penale și de contencios administrativ care au fost întrerupte potrivit prevederilor punctului 5 din Dispoziția nr.5 din 02 martie 2022 a Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova, se substituie cu termene noi, de aceeași durată, care încep a curge de la data prevăzută la pct.2.

Astfel, deși termenul de declarare a recursului urma să curgă din 12 februarie 2022, ziua imediat următoare datei recepționării deciziei contestate și urma să expire la 14 martie 2022, instanța de recurs relevă că, termenul de exercitare a căilor de atac a fost întrerupt în perioada 02 martie 2022 – 03 aprilie 2022.

Având în vedere circumstanțele sus-menționate, ultima zi de depunere a recursului motivat pentru recurentul Ghenadie Iurco, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu, a fost data de 15 aprilie 2022, zi de vineri, ținând cont atât de data notificării deciziei motivate a instanței de apel, cât și perioada de întrerupere a termenelor de contestare.

Cu toate acestea, în pofida obligațiilor sale procesuale, până la momentul examinării admisibilității recursului, Ghenadie Iurco, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu, nu a depus recursul motivat împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

opinează că, reieșind din caracterul devolutiv al recursului, noțiunea de „motivare a recursului” în lato sensu presupune în sine arătarea unor critici, care sunt de natură să facă vizibile netemeinicia hotărârilor contestate. Evidențierea în cererea de recurs a celor mai mici critici de manifestare a dezacordului cu soluțiile pronunțate de instanțele ierarhic inferioare, cu indicarea temeiurilor de netemeinicie a actelor judecătorești contestate, pe care se întemeiază calea de atac, precum și dezvoltarea lor pot fi privite în esență ca o motivare în lato sensu a recursului.

La caz, recurentul nu a indicat nici o critică asupra soluției pronunțate de instanța ierarhic inferioară, fapt ce nu poate duce la identificarea cererii de recurs depuse la 21 decembrie 2021, ca un recurs motivat.

Astfel, Ghenadie Iurco, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu, începând cu 12 februarie 2022 a dispus de suficient timp de a-și valorifica dreptul de a prezenta recursul motivat în interiorul termenului legal prevăzut la art.245 alin.(2) din Codul administrativ.

Or, fiind cel interesat de soluționarea cauzei în ordine de recurs, Ghenadie Iurco, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu, trebuia să întreprindă toate măsurile necesare de a-și proteja dreptul de acces la instanță, după cum sugerează și jurisprudența CEDO, prin efectuarea actului de procedură până la expirarea termenului prevăzut de lege, la caz prin depunerea recursului și prezentării motivării acestuia în conformitate cu art.245 din Codul administrativ. Drept consecință, intervine aplicarea sancțiunii procedurale prevăzută la art.246 alin.(2) lit.e) din Codul administrativ de declarare a recursului inadmisibil.

La acest capitol, instanța de recurs menționează că în conformitate cu dispozițiile art.65 alin.(1) din Codul administrativ, culpa unui reprezentant legal sau împuternicit se atribuie reprezentatului.

Conform art.24 alin.(1) din Codul administrativ, participanții la procedura administrativă și procedura de contencios administrativ trebuie să își exercite drepturile și să își îndeplinească obligațiile cu bună-credință, fără a încălca drepturile procesuale ale altor participanți.

Bună-credință prezumă că partea este obligată să respecte termenele prevăzute de lege, or, termenul de recurs prevăzut la art.245 din Codul administrativ, este considerat un termen imperativ, absolut și peremptoriu, astfel că nerespectarea acestuia atrage ca și consecință după sine decăderea părții din dreptul de a mai exercita această cale de atac.

Prin urmare, nerespectarea termenului de depunere a recursului motivat se datorează în exclusivitate comportamentului pasiv al Ghenadie Iurco, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu, care trebuia să dea dovadă de responsabilitate și atitudine activă, folosindu-se cu bună-credință de drepturile și obligațiile sale procedurale. Or, admiterea spre examinare a unui recurs tardiv poate duce la încălcarea principiului securității raporturilor juridice garantat de art.6§1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Imperioase speței sunt și dezideratele statuate de CtEDO în cauza Ponomaryov vs Ucraina, conform cărora, deși, în speță nu este vorba despre desființarea unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile în urma admiterii unei căi extraordinare de atac în lumina unor circumstanțe nou descoperite, ci de redeschiderea unui proces după un interval considerabil de timp prin repunerea în termenul de introducere a unei căi ordinare de atac, totuși reînnoirea acestui termen după o perioadă îndelungată și pentru motive neconvingătoare, reprezintă o decizie care ar putea înfrânge principiul securității

raporturilor juridice într-un mod similar cu o cale extraordinară de atac. În acest caz Înalta Curte a reiterat că, ține de obligația părților de a lua măsurile necesare privind protecția drepturilor sale de acces la justiție.

În atare circumstanțe, declararea recursului depus de Ghenadie Iurco, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu, ca fiind inadmisibil este compatibilă cu respectarea prevederilor Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

În circumstanțele menționate, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara recursul depus de Ghenadie Iurco, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu, ca inadmisibil.

Conform art.230, 245 și art.246 alin.(1) și (2) lit.e) din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul depus de Ghenadie Iurco, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Iurie Bejenaru

Aliona Miron